

vrste, tako in še mnogo uspešneje jih je nekda preminjala v neizmernih dobah priroda sama.

Toda ta Darwinov nauk moramo do cela zavreči, ker ni resničen:

1. Neodpustljiva napaka tega nauka je, da se opira bolj na lepo domišljijo kakor na istino. Veda ne vpraša, kako bi bilo utegnito biti in kako bi se bilo dalo kaj napraviti, ampak kako je bilo in je v resnici.

2. Darwin nima niti jednega trdnega dokaza, da bi se bila kdaj kaka vrsta prevrgla v drugo vrsto. Izkušnja nam kaže samo, da se narejajo nekatere razlike v vrstah samih, da se v vrstah utrdé nekake nižje vrste, katere imenujemo pasme (recimo: ovčarski pes, koder, pinč), a nič ne pravi, da bi se rastlina premenila v žival ali nepopolna vrsta v popolnejšo. Vrste so med seboj trdno ločene in se ne morejo stalno družiti medsebojno. Zato je naravnost nevednostno, ako se istina v tem stavu tako zametuje.

3. Ako je Darwinov nauk resničen, zakaj se ne dobé one živali, ki so zmes med dvema vrstama ali, kakor bi rekli — prehodi? Zlasti pa vprašamo, zakaj ne znajo in ne morejo danes več premeniti n. pr. vrsto ovác v govedo, ali srno v jelena?¹⁾

¹⁾ Silno veliko vrst je v živalstvu: zakaj bi ne mogla vrsta preiti v vrsto, ko bi bila resnična teorija Darwi-

Pa ni treba niti omenjati, da ne more ta nauk ne za pičico razložiti, kako so nastali čuti, n. pr. oči, posluh? Saj vidi vsakdo, da so čuti prvotno združeni z vsem živim telesom, nikar, da bi si jih bilo živo bitje polagoma pridobilo.

Odkar živi na zemlji človeški rod, ni se premenil ne on, ni se premenilo živalstvo, s katerim živi. Najstarejši ostanki ljudij in živalij so iz egiptovskih grobov, katere smemo ceniti do pet tisoč let. In ti nam pričajo, da so danes ljudje in živali prav taki, kakor so bili pred tisoč in tisoč leti. Kje je torej Darwinovo preminjanje?

Zato priznajmo resnico, da so vrste in njih razločki stalni že iz prva, da je torej življenje in so vsa živa bitja iz živega bitja, ne pa iz nežive tvarine. Ta razlika med vrstami rastlin in živalij je torej res izmed najvišjih zakonov, o čemer smo slišali že ob drugi priliki.

(Dalje.)

nova? Neki angleški prirodoslovec je cenil vrste živalske tako-le: Sesalcev je 2500 vrst; ptičev je 12.000 vrst; plezalcev (reptilij) je 4400 vrst; rib je 12.000 vrst; 50.000 vrst je mehkužcev; 10.000 vrst je pajkovcev; 3000 vrst je iglokožcev; 230.000 vrst je žuželk; 6150 vrst je črvov itd. To so velike številke. Torej bi se pač vrsta premenila v drugo vrsto, ako bi veljali v prirodi tisti zakoni, o katerih govori Darwin.

Ob luči spomina!

Na strmeh gradu luč gorí.
Zakaj gorí, komú gorí?
Star mož iz knjige stare čita,
Ko dol in gora spita.

Iz knjige čita v pozno noč,
Kakó so prédniki nekoč
Živelí pôstarni in mladi
In mrlí na tem gradi.

Za blagim činom blažji čin
Privablja črka mu v spomin,
Boj srčen njihov zoper strásti
In zmago ob napasti.

A kaj je on in kaj je bil?
Nikdar kreposti ni gojil.
Ohol, pohlepen in mehkužen,
Vseh strastij svojih suženj.

Tlačan njegov — uboren nič:
Vsak dán ga tepe krik in bič;
Plačilo srd mu, hrána — kazen,
Vzdihljaj, kot jeka prazen.

In vendar človek je. Ni mar?
Na lepi zemlji — gospodar.
Od istega Bogá ustvarjen
In z dušo vso nadarjen.

Spomina živa luč gorí.
Komu gorí, zakaj gorí?
O stavec, ób tej dušni luči
Odpuščati se úči?

Ne glej več knjige trd in mrk!
Čuj, dédje govoré iz črk.
Ti dédje — ali so ti v čisli?
Velé ti — kaj? Le misli!

Na tvojih zlobnih vseh potéh
Tá grehov je naglavni greh,
Da svojih krivenj se zavedaš,
A tujih ne pregledaš.

Anton Medved,